

med, at der i en eller anden Betænkning staaar, at man ikke ønsker det, eller en eller anden Mand oppe i det andet Ting siger, at det ønsker man ikke. Lovgivningsfaktorerne tilkendegive deres Ønsker paa bedste og sikreste Maade ved deres Afstemning.

Justitsministeren (Goos): Det ærede Medlem vil jo ikke være ubekendt med, at der er Masser af Bevillinger paa Finansloven og Masser af Lovforslag, der bemyndige Regeringen til at gøre det og det. Det indeholder ikke nogen Forpligtelse, det giver Regeringen en Bemyndigelse.

J. C. Christensen: Jeg vil blot dertil gøre den Bemærkning, at jeg fremdeles intet Svar har faaet paa, hvad jeg har spurgt om, og det synes mig, at det er mærkeligt, at man, naar man spørger, som jeg tror, ganske tydeligt, saa ikke kan faa et tydeligt Svar: Det er navnlig mærkeligt, at en Mand, som ellers er bekendt for at være klar i sine Sager og for at være en af Landets bedste Jurister, ikke kan besvare et saadant simpelt og enfoldigt Spørgsmaal. Saa talte den ærede Minister om Bemyndigelser, som gives. Der er mange Love, som give Bemyndigelse. Men naar disse Love give Bemyndigelse, er det at opfatte som en Forpligtelse, som Ministeren maa paatage sig. Selv om vi imidlertid ikke kunne blive enige om dette Spørgsmaal, vil jeg sige til den højtærede Minister, at her paa Finansloven er der aldeles ikke Tale om nogen Bemyndigelse, slet ikke! Her staaar der opført rent og skært en Bevilling, som skal anvendes til en Kommission, der er ikke Spor af Bemyndigelse. Naar begge Ting vedtages denne Bevilling, og Finansloven bliver vedtagen, mener jeg, at det er Ministerens Pligt at bruge Bevillingen efter dens Ordlyd.

Justitsministeren (Goos): Jeg har kun at bemærke, at det er aldeles tydeligt, at Masser af Bevillinger, som staa paa Finansloven, have Karakter af Bemyndigelse, uagtet Udtrykket „Bemyndigelse“ ikke bruges. Det er saa indlysende, at det ærede Medlem maa kunne huske tallose Eksempler, hvor der er Tale om Bemyndigelse, uagtet Udtrykket ikke er brugt.

J. C. Christensen: Saa har jeg kun at bemærke, at jeg fremdeles ikke faar Svar paa det simple Spørgsmaal, jeg har

stillet, og dernæst, at skønt der kan være mange Steder paa Finansloven, hvor der staaar Bemyndigelse, staaar der i dette Tilfælde netop slet ikke dette Ord.

Ordføreren (Busk): Det er kun et Par Bemærkninger, jeg ønsker at gøre. Jeg skal naturligvis anerkende, at naar den ærede Minister allerede i den korte Tid, han har været Minister, har oprettet 8 Apoteker, er det noget, og jeg skal være den sidste til at underkende, at han har vist god Villie til at prøve paa at gaa i samme Spor som den tidligere Minister. Men jeg siger dog, at vi, der staa her som Befolkningens Tillidsmænd, kunne ikke være tjente med Ministerens Optræden i dette Tilfælde med Haverslev. Baade det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) og det ærede Medlem, der er bosat i Egnen og er Repræsentanten for den (Thomsen), staa frem her og anbefale det vel begrundede Andragende, der er tiltraadt af Befolkningen, af Sogneraadet og af Amtsrådet, men, siger den ærede Minister, der er nogle Myndigheder — om det er Herredsfogden eller andre, ved man ikke, det er maaske nogle Apotekere — som endnu ikke have tiltraadt Andragendet, og derfor maa han stille sig saa lunken i dette specielle Spørgsmaal. Det er dette, som vi her fra Rigsdagens Side ikke kunne anerkende for at være fyldestgørende. Naar Befolkningen, Sogneraadet og Amtsrådet ønske det, og naar de Rigsdagsmænd, som repræsentere det paagældende Sted og ere boende der, ogsaa udtale Ønske derom, synes det mig, at dersom den ærede Minister er lige saa velvillig stemt, som afdøde Justitsminister Rump var, for at oprette Apoteker, var der her virkelig et Sted at tage fat, og der er ikke Grund til at vente efter disse Autoriteters Tilslutning. Jeg vil derfor haabe, at den ærede Minister, der har oprettet de 8 Apoteker i den korte Tid, han har været Minister, ogsaa vil oprette det 9de i Haverslev.

Om Andragendet angaaende Epileptikerhjemmet nede i Tersløse sagde Ministeren, at han mente ikke, der her var en Statsopgave. Nu forstod jeg den højtærede Ministers lange Diskussion med det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) saaledes, at det, som gør, at han ikke vil være med til Andragende under Nr. 100, er den Omstændighed, at han er bange for at lade Staten helt tage Sagen i sin Haand. Han vil støtte det private Initiativ, men han er bange for at lade Staten alene overtage Opgaven. Men nu